

Modemagasinet Stina Löf

HAMNGATAN 22

Vårens nyheter inkomna

RESTAURANT

Bacchi Wapen

61 JÄRNTORSGATAN 61
STOCKHOLM

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundoänner.

Aktiebolaget TORNDAHL-EKSTRÖM

JUVELERARE

Kungsgatan 5 • Stockholm

FORDELAKTIGASTE INKÖPSKALLA
för
PRISER och HEDERSGÄVOR

Svenska Schäferhundklubbens Tidskrift

1929

Utgiven av Svenska Schäferhundklubben.
Associerad med Svenska Kennelklubben.

Häfte 3

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årg. 6

Augusti 1929

Nr 3

Första halvåret 1929.

Säsongen 1928-1929 är slut och fastän årsavslut icke skall upprättas förrän vid utgången av kalenderåret 1929, kunna kanske några data påräkna medlemmarnas intresse.

För år 1929 hava 215 medlemmar inbetalat årsavgift. Härtill komma sedan 11 korresponderande och 4 ständiga medlemmar, vadan klubben i skrivande stund har ett medlemsantal av 230 personer. Medlemsantalet har ökat undan för undan och man torde före årets slut kunna räkna med ytterligare c:a 50 betalande medlemmar.

I slutet av januari påbörjades ny fullständig utbildningskurs omfattande 25 deltagare. Angående resultatet av denna hänvisas till särskild artikel, som också behandlar avslutningen av höstkursen 1928.

Den 5 maj avhöll klubben schäferhundbedömning vid Veterinärinstitutet i Stockholm. 28 hundar voro anmälda och bedömdes av assessor Wettermark.

Rapporthundstävling hölls vid Skarpnäck den 9 maj med 6 hundar, och skyddshundstävling den 12 maj med 22 hundar. Icke officiella tävlingar ha hållits: i Södertälje för lokalavdelningen den 13 januari och 5 maj, å Skarpnäck för höstkursen den 20 januari och för vårkursen den 7 juni.

Klubbföret för medlemmarna har hållits: den 26 januari i samband med årsmöte, den 23 mars och den 12 maj. Samtliga klubbaföret hava varit livligt besökta, mellan 70 och 80 deltagare.

Klubbens utställning i Stockholm kommer att hållas den 12 och 13 instundande oktober. Närmare meddelande härom kommer att utsändas i god tid.

Under halvåret har ett belopp av kr. 336:-- kunnat avbetalas på de gamla skulderna.

Medlemmarnas deltagande i klubbens arbete har varit synnerligen livligt och intresserat. På så sätt har icke blott vunnits

ekonomisk framgång och ökat medlemsantal utan har detta även bidragit till det stora antalet deltagare i kurser och tävlingar. Gör detta intresse sig gällande i lika hög grad i fortsättningen, torde klubben gå en ljus framtid till mötes.

Ny användning för schäferhunden som brukshund.

I samband med Svenska Kennelklubbens utställning den 1 juni i år höll kaptenen E. Edström efter den samma dag anordnade supen å Hotel Anglais ett föredrag över ämnet: »Med slädhundar och hundslädar i norska fjällen. En ny vintersport till nöje och nytta.»

Särskilt för den schäferhundsintresserade delen av publiken torde detta föredrag hava varit av synnerligt stort intresse. På ett klart och medryckande sätt redogjorde talaren för sina upplevelser under en tids kommandering vid ett norskt truppförband sista åren vinter, varunder han under en månad följt särskilt anordnade övningar med hundar som dragdjur. Föredraget illustrerades med ett stort antal fäsbilder, vilket i hög grad ökade möjligheterna för åhörarna att få en mera detaljerad inblick i det i och för sig intressanta ämnet.

Övningarna voro anordnade i avsikt att bl. a. utröna lämpligheten och möjligheten att använda hundar som dragare för transport av ammunition och trängförnödenheter m. m. i sådan terräng och under sådana snöförhållanden, att klövjning med hästar eller andra transportmedel ansågs utesluta. I övningarna hade deltagit ett 40-tal hundar, nästan uteslutande schäfrar. Dessa voro vid övningarnas början fullständigt oövade och hade icke tidigare använts för sådan tjänst. De hade av resp. ägare ställts till förfogande efter rekvisition enligt ett i Norge i sådant avseende organiserat rekvisitionssystem. Icke heller manskapet hade förrut deltagit i övningar av detta slag. Endast de till försöken beordrade officerarna och underofficerarna voro förtrogna med utbildning och tjänst av denna art. Trots dessa till synes ogynnsamma förhållanden hade hundarna redan efter fem dagar vunnit sådan säkerhet i fråga om uppfattning av erforderliga kommandoord samt dragförmåga, att expeditionen kunde starta.

Som transportmedel användes skidkälkar av lätt konstruktion, varje kälke dragen av en eller högst två hundar. Vid parspänna var alltid detta sammansatt av en hanhund och en tik — av lätt

förklarliga skäl. Till varje spann voro avdelade två man — en förare och en hjälpförare. Föraren åkte alltid före, så att hunden (hundarna) endast hade att följa honom; hjälpföraren hade bland annat till uppgift att vara behjälplig, då kälken ställde, vilket icke var alltför ovanligt, samt att underlätta dragningen vid branta uppförsläpbackar och reglera farten vid färd utför branten.

Belastningen per kälke beräknades efter regeln, att varje hund kunde draga sin egen tyngd. En embetsläde vägrade sålunda omkring 40 kg. och en parsläde draga så lastade kälkar. Det visade sig härvid, att en hund var betydligt överlägsen en man i fråga om uthållighet och snabbhet, trots att manskapet som deltog, var särskilt kunnigt och tränat i skidåkning.

Expeditionen hade ägt rum under olika väderleksförhållanden, från +10° till -40° C, och i delvis mycket svårframkomlig fjällterräng. För att pröva hundarnas motståndskraft under svåra förhållanden, hade vid ett tillfälle anordnats en dagsmarsch om sex mil vid 40° graders kyla. Detta oerhörda kraftprov hade utfallit mycket väl, och hundarna syntes icke nämnvärt besvärade av den starka kölden.

Under nätterna ordnades förläggningen i regel i snöyddor av ganska enkelt slag. Man grävde helt enkelt in sig i en snödriva på en med hänsyn till vindförhållandena skyddad plats, lade en presenning på golvet, och så placerade man sig människor och hundar om varandra i broderlig sänja och njöt en härlig sömn efter dagens ansträngningar. — Hundarne voro synnerligen roade av denna för dem nya sport, och det var icke ovanligt få se dem självmant krypa i sina selar som morgnarna, när det var tid att anträda marschen för dagen.

Det torde icke vara uteslutat, att liknande försök och övningar komma att framdeles anordnas även i vårt land. De enligt talarens mening alltigenom lyckade resultat, som uppnåtts vid dylika övningar utomlands, utgöra av allt att döma ett mycket starkt skäl för att vi icke lämna denna möjlighet, att på ett synnerligen ekonomiskt sätt lösa vissa transportproblem vinter tiden, oönskad. För den enskilde schäferhundägaren utgör detta ett måhända nytt uppslag att på ett lyckligt sätt förena det nyttiga med det nöjsamma i fråga om ett ytterligare utnyttjande av schäfers fört mångsidiga användning. De förhållanden, på vilka intresset blivit riktat genom nämnda föredrag, torde vara värda att beaktande såväl från Svenska Schäferhundklubbens sida som från enskilda schäferhundägare.

H—n.

Rapporthundstävlingen å Skarpsnäck

den 9 maj 1929.

Intresset för rapporthundssaken har tydligen på senare tid varit i stark frammarsch inom klubben. Då styrelsen utlyste rapporthundstävlingen gjorde den sig inga förhoppningar om särskilt talrik anslutning. Överraskningen var därför stor, då så många som 6 hundar blevo anmälda. Bidragande orsak härtil var säkerligen de båda ståtliga vandringspris, som herr och fru Friberg ställt till klubbens förfogande. Tävlingen bevisade också, att det är en synnerligen trevlig form för hundutbildning. Hundarna bli orädda och dock riskerar man inte, att de bli onda och bitska. Sportmomentet är dessutom starkt framträdande, kanske mera än i skyddshundsgruppen. Rapporthundsutbildningen lämpar sig därför utan tvivel för personer, som inte äro i direkt behov av en skyddshund. Det torde vara ställt utan varje tvivel, att rapporthundsutbildningen efter denna tävling kommer att vinna ytterligare anhängare och det förefaller inte vara otroligt, att rapporthundsgruppen inom kort tid blir lika talrikt representerad som skyddshundsgruppen.

Tävlingen gick av stapeln den 9 maj, då man för första gången skulle tävla om fru Fribergs vandringspris för rapporthundar och spänningen var därför stor redan på förhand. Ett stort antal intresserade åskådare hade infunnit sig för att göra sina iakttagelser med hänsyn till denna relativt nya art av hundutbildning och de resultat, som därmed uppnåtts. På särskild inbjudan bevisades tävlingen av kapten J. Nyberg från Infanteriinspektions- och av löjtnant F. Bilow från Fortifikationsdepartementet. Dessa båda herrar voro mycket belåtna med det som föresågs och lovade att understödja klubben, såvida ett samarbete med militära myndigheter senare skulle anses vara önskvärdt.

I segrarklassen tävlade endast en hund, Rahja, ägare och förare fotograf U. Friberg. Tyvärr misslyckades han för dagen, då Rahja nämligen icke fullgjorde mera än ett av rapportföringens tre moment.

I öppen klass var ingen hund anmäld, men i nybörjarklass tävlade 5 hundar. Ingen av dessa hade tidigare deltagit i rapporthundstävling. Ett par av dessa hundar deltog i klubbens vårkurs och finga där sin första utbildning — bra marscherat! Tyvärr visade det sig även i denna klass vara svårt för hundarna att utföra rapportgång nr 2 — från föraren till hjälpföraren. Endast två hundar utförde detta, medan de övriga strejkade och till följd därav icke kunde godkännas som rapporthundar. Med litet mera träning och tävlingsvana kommer säkert denna stötesten att över-

vinnas, så att vi vid hösttävlingarna kunna hoppas få se verkligt goda prestationer. Rapportgång 2 är tävlingens svåraste moment och fördrar framför allt en fullt befäst apelldressyr, så att det ej blir beroende på en slump om hunden kan förmas att gå den obehagliga vägen 1000 m. bort från sin förare. Hundarna förstodo nog vad det var fråga om men förarnas inverkan var icke tillräckligt stark.

Skottfastheten provades på olika sätt och samtliga hundar visade sig vara fullkomligt skottfasta, åtminstone mot gevärs- och pistolskott. Det var roligt att se, hur fullkomligt likgiltiga de flesta

Deltagare i rapporthundstävlingen den 9 maj 1929.

voro inför skotten. Detsamma gäller också vid karaktärsprovets höga ljud, där trummor, harskramlor och andra förskräckliga instrument kommo till användning. En och annan tyckte tydligen inte om det, men de flesta voro helt oberörda.

Karaktärsprovets moment 3 (hundens uppförande då en person saktat smyger sig fram till föraren) hade tydligen icke tillräckligt beaktats och inövats av de tävlande, då detta moment över lag var svagt. Betydelsen av detta prov är följande: man tänker sig var post i främre bevakningslinjen. Han står i överskådlig terräng, kanske även nattetid. Då människans sinna ofta inte äro lika skarpa som hundens, har posten lätt med sig en hund, som skall varsko, om någon närmar sig poststället. Vare sig det är fiende

Tabell över rapporthundstävlingen

Hundens namn	Ägare	Förare	Högsta möjliga poäng
Segrarklass			
Rahja	U. Friberg	Ägaren	
Nybörjarklass			
Roy	Fröken E. Rolf	»	
Leipt av Ball	A. Hallin	»	
Areo	S. Jansson	»	
Dixi	»	»	
Dolly	A. Karlsson	»	

eller vän som närmar sig får hunden icke genom skall draga uppmärksamheten på posten eller patrullen. Skall är alltså det största felet. Provet går ut på att visa, att hunden är uppmärksam och markerar den kommande. Är den fullkomligt likgiltig, blir den underkänd. Den skall göra föraren uppmärksam på, att någon närmar sig, så att föraren får tillfälle att iakttaga den kommande, innan han själv är upptäckt. På vilket sätt hunden markerar kan därför så till vida vara likgiltigt, bara markeringen är så tydlig, att föraren oavkortligen märker den och förstår, vad det är fråga om. Det naturliga för hunden torde vara att genom ett morrande ge tillkänna, att fara är i färd. Men den kan givetvis markera på annat sätt, t. ex. genom att kravsa med ena foten på förarens ben eller armar eller genom att sakta bita honom i handen eller dylikt. Om hunden icke markerar genom morring utan på annat sätt, bör föraren före provet ange sättet för domaren. Markeringen måste vara så tydlig, att föraren blir uppmärksam även nattetid, det är alltså inte tillräckligt att hunden bara spelar öron och själv iakttar den kommande.

Av de fem hundarna var det bara en, som markerade genom att morra, men morrandet övergick sedan i skall. De andra hundarnas markerade knappast, de märkte nog själva att någon kom, men de spelade endast öron. Hade det varit mörkt, hade troligen föraren inte märkt hundens markering. Jag kunde därför inte ge något överbetyg på denna markering. En hund var fullkomligt likgiltig inför den kommande: om den inte märkte honom eller inte brydde sig om honom är svårt att avgöra.

vid Skarpnäck den 9 maj 1929.

Lundighet	Appellmoment				Karaktärsprov			Rapportföring				Valt. arbete	Summa summanum			
	1	2	3	4	Mom. 1	Mom. 2	Mom. 3	Mom. 4	Mom. 5	Mom. 6	Mom. 7			Mom. 8		
4	8	4	12	8	8	12	12	12	8	12	16	16	36	44	8	124/142
2	4	3	12	6	8	6	9	3	—	12	0	0	12	0	0	65
1	4	3	6	8	8	9	9	3	4	12	0	—	16	8	—	75
4	6	4	12	8	4	12	6	9	8	12	12	—	32	6	—	97 I
3	1	3	0	8	2	9	6	0	6	12	0	—	18	6	—	59
Fullföljde ej	—	—	—	—	—	—	—	—	0	6	0	—	6	—	—	—
3	4	3	12	8	4	6	12	0	0	12	4	—	16	8	—	76 II

Hoppen voro genomgående ståtliga, vilket bevisar att hundarna hade de fysiska förutsättningarna för att bli snabba rapporthundar, som måste kunna taga sig fram i svår terräng. En hund hoppade fritt hopp över planket, men det var ju klätterhopp, som skulle bedömas!

I spårningen för nybörjarklass misslyckades två hundar, den ena på grund av bristande bekantskap med spårningens hemlighet, och den andra troligen på grund av en tillfällighet. Leipt utförde ett idealiskt spårarbete, lugnt och säkert.

Appellmomenten voro över lag tillfredställande. Även här var Leipt betydligt säkrare än konkurrenterna. — Vattenarbetet provades för att fastställa, om hundarna kunde simma, men då vattnets temperatur inte var inbjudande för någon längre simtur, gjordes provet kortast möjligt för att inte skada hundarna.

Med hänsyn till de olika momenten och betygsättningens hänvisas till ovanstående tabell. Betygen äro som bekant: 1—2 »godkänd», 3 »med beröm godkänd» och 4 »berömlig». Jag gör uppmärksam på, att jag inte bedömde nybörjarklasserna efter en mildare skala än den för segrarklassen vanliga.

Som ovan meddelats, blevo endast 2 hundar godkända, nämligen »Leipt av Ball», ägare och förare herr A. Hallin, och »Dolly», ägare och förare herr A. Karlsson. Som god ätt av dessa kom »Leipt» med 97 poäng — alltså en hund värd att tävla i segrarklassen. »Dolly» erhöi 76 poäng, också det ett synnerligen gott resultat.

På grund av styrelsens beslut att överlåta åt domaren att ut-

delar fru Fribergs vandringspris till tävlingens bästa hund oberoende av klass, kunde jag låta detta pris för första gången gå till »Leipt». »Leipt» var tävlingens bästa hund, därom råder intet tvivel, det bevisade den i nästan alla moment. Det var en välförtjänt seger, och äran blir inte mindre därför, att så många konkurrenter stupade. Detta bevisar endast, att proven inte äro så lätta.

Flaggan i topp.

Prislistan får alltså följande utseende:

»Leipt av Ball» — 1:a pris i nybörjarklass, första teckning i Geraldine Fribergs vandringspris för rapporthundar, Styrelsens hederspris och uppflyttning till öppen klass.
»Dolly» — 2:a pris i nybörjarklass och hederspris samt uppflyttning till öppen klass.

Tävlingen var ur alla synpunkter tillfredställande och den ger goda löften för framtiden.

Som tävlingsledare tjänstgjorde herr A. Brandt och som hjälpdomare herr A. Hellgren. Jag ber att till dessa båda herrar få framföra mitt tack för utmärkt samarbete — och för energi. Det var rätt mycket att springa med för dem båda, 1000-meter-spåren bli långa, om man skall gå dem ofta. Herr Brandts anordningar med hänsyn till ljud och oljud voro utmärkt.

Till slut ber jag få önska alla deltagare välkomna tillbaka till hösttävlingen tillsammans med många nya konkurrenter.
Stockholm den 11 maj 1929.

E. Skaar.

Den livaktiga Södertäljeavdelningen

hade den 5 maj återigen ordnat med en klubbävling för skyddshundar. 5 hundar deltog. Undertecknad som hade nöjet tjänstgöra som domare kunde med glädje konstatera det stora framsteget sedan tävlingen i vintrens. Manarbetet var ännu relativt svagt, men även detta torde säkert komma att förbättras, sedan avdelningen numera skaffat sig ny skyddsdräkt och pistol.

En av tävlingens deltagare, ägare och förare herr A. Torberg, två år gammal blev »Peggy», ägare och förare herr A. Torberg. Som framgår av resultaten vid tävlingarna vid Skarpnäck den 9 och 12 maj tyckas södertäljehundarna bli svåra konkurrenter i båda grupperna och i alla klasser. En stor del av prisen gick till Södertälje och det torde knappast råda tvivel om, att södertäljemedlemmarna snart komma att konkurrera om de högsta utmärkelserna.

En för schäferhundssaken varmt intresserad person lovade vid klubbaffonen den 12 maj att till nästa tävling i Södertälje upp-sätta ett pris, detta dels för att uppmuntra till fortsatt arbete och dels på grund av det arbete som redan nedlagts.

Det vore önskvärdt, om flera städer ville följa Södertäljes exempel och bilda lokalavdelningar. Säker finnas både i Norrköping, Västerås och annorstädes minst lika många för schäferhundssaken intresserade personer som i Södertälje. Skulle icke utsikterna till framtida tävlingar mellan städerna vara lockande? Ven sätter upp det första vandringspriset för lagtävling mellan Sveriges städer?

E. Skaar.

Schäferhunden i polisens tjänst.

Det är med verklig glädje man numera kan konstatera, att intresset för våra polis- och skyddshundar är stätt på en ständig frammarsch i vårt land. Flerfaldiga äro också de exempel, vilka så tydligt som helst peka på vilken viktig faktor den välldresserade hunden är i den moderna polisens många gånger färdresade tjänst. Vi veta ju också med vilken misstro, den till en början emottogs av den stora allmänheten, ävensom av vissa myndigheter, så snart hundens prestationsförmåga kom på tal. Det är ju ganska förklarligt, att för personer som inte ha den minsta kunskap om hundar eller dressyr, det hela framstod som ett mysterium när de första gången fingo se en välldresserad polishund i arbete.

Men, som sagt, den tiden ligger bakom oss och numera måste såväl myndigheterna som den stora allmänheten så också den mest inbitne hundantagonist erkänna hundens oersättliga och värdefulla arbete i polisens tjänst till allmänhetens nytta och fromma.

I detta sammanhang skulle jag vilja fika in ett par ord. Skall hunden kunna införas de förväntningar i förekommande fall där han tagas i anspråk, måste man sätta som ett ofrånkomligt villkor för hans förare och dressör, att lära känna sin hund så att säga både utan och innan, samt att alltid hålla hunden i sådan vigör och form att han när så erfordras, kan med självsäkerhet gå till sitt svår utan att vara orolig för att utövning föreligger. Det är nämligen med hunden som med en lärjunge i en skola: det fordras övning och åter övning om man skall komma någon vart.

Jag vill här icke närmare ingå på de olika rasernas egenskaper, utan håller mig till sakkunskapens utsago, att till de egentliga polis- och skyddshundarna endast kunna räknas schäferhunden, rottweilern och airedaleteriern, något som även konstaterats vid flerfaldiga tävlingar och prov.

Kärnpunkten i polishundens uppträdan är att bibringa honom en oförbrännlig optimism, att få honom att tro att han alltid vgrar med segern i kampen med boven. Därför skall den som vid hundens utbildning uppträder som figurant, också låta sig besegras, visserligen icke utan motstånd men detta får icke vara så våldsamt att hunden blir rädd. När så hunden är färdig att träda i praktisk tjänst blir han en gåpåare som icke finner någon fara för stor.

Fråga om polishundens utbildning vore mycket att säga, isynnerhet som denna sak ligger mig mycket varmt om hjärtat och jag försöker också här i »gurkstaden» lämna alla de råd och an-

visningar som önskas av personer, som intressera sig för detta ämne.

Här nedan skall jag nu skildra några av min schäfertill Champhon »Nylas» prestationer. Hennes arbete på de olika tävlingsbanorna är ju redan känt och jag förbigår därför detta kapitel och går direkt till tillfällena där allvar och brott varit med i spelet.

Någon dag i juli månad 1926 omkring kl. 9 e. m. ringde en lantbrukare från Torrtuna socken, beläget ca 5 mil från Västerås, att hans son, vilken var sjuklig, i ett oöfvakat ögonblick spåröst försvunnit. Detta hade skett omkring kl. 8 e. m.

Jag fick order att medtaga min hund och begiva mig till nämnda plats i och för spåning. Kl. 10,45 e. m. var jag där och Nyla fick vittring från en näsduk, som den försvunne tappat utanför ett fönster. Hon tog omedelbart upp spåret och så bar det iväg ut på landsvägen, över denna och efter en dikesren ner till en kanal. Här tyktes alla spår vara slut, vad var att göra? Jag släppte lös hunden och kommanderade på nytt: »Sök spår!» vilket hade till resultat att ca 100 m. längre bort togs vittringen upp igen, hunden kopplades ånyo in men efter en 20 minuter energiskt sökande stannade hon och tyktes villrådig varför jag ånyo släppte henne loss och strax efter fick jag höra hennes välkända ståndskall mitt inne i en veteåker där den försvunne låg gömd.

Natten mellan den 12—13 aug. 1927 förövades inbrott i P. Janssons manufakturaffär i Surahammar, varvid tjuvarna tillägnade sig kostymer, trikåvaror m. m. till ett värde av ca 1000 kr. Av tjuvarna, vilka voro två, blev den ene gripen omkring kl. 2,30 på följande natt varemot den andre undkom och sprang till skogs. Kl. 5 på morgonen blev jag hastigt väckt av hårda slag på mitt sängkammarfönster. Jag fick en hastig redogörelse om vad saken gällde, selen och linan sattes på Nyla och så bar det iväg med en vinande fart per bil 2 mil bort till den plats där tjuven försvunnit in i skogen.

Kl. 6,15 f. m. sattes hunden på spåret och nu började en hetsjakt som jag sent skall glömma. Över stack och sten, över kärrmarker och moras bar det iväg för full fart, och jag vill här påpeka att det fordras en terränglöparens kondition för att man något så när skall kunna följa hunden i hans arbete. Fem km. hade det gått på detta sätt då jag tog in Nyla för att låta mig och min kamrat vila en liten stund. Nyla däremot hade ingen ro utan sökte igenom en tät buskdunge där tydligen den förföljda tänkt laga sitt gömställe men ångrat sig och fortsatt.

Nu fortsatte vi förföljandet ytterligare ett par km, varefter jag »revir». Nu blev det fart som aldrig förr, och Nyla var strax försvunnen för våra blickar. Frågande sågo vi på varandra, skola

vi lyckas? Spänningen stod på höjdpunkt några ögonblick. Jag kände min Nylas sätt att arbeta, jag litade på henne och jag bedrog mig ej heller. Det vi väntade på kom nästan omedelbart, nämligen ståndskallet. Framkommen till platsen stod Nyla till det yttersta uppbragt över huvudet på en mansperson som tagit sin tillflykt till en hölada där han slagit sig till ro i halmen.

Vid närmare undersökning visade det sig vara en eftersökt inbrottsjув, förut straffad för 4:e resan stöld.

På vår fråga om han inte var rädd för hunden, yttrade han: »Det var en dj-lä hund. Jag anade att ni skulle sätta en sådan efter mig och därför har jag sprungit i så mycket vatten som möjligt. Jag stängde också porten utifrån med en stor men hunder tog bort stöven och då förstod jag att spelet var förlorat. Mannen dömdes till 2½ års straffarbete.

Ett annat exempel äro de på sin tid över hela landet beryktade spökhistorierna från Smedjebacken hos en där boende bagare. Många mystiska saker förekommo, såsom knäckningar i väggar, oförklarliga småstöldar och personer blevo lite varstans inneslängda i huset utan att man kunde finna någon förklaring på hur det kunde ske. Detta hade pågått under 6 månaders tid och så väl polisen i samhället som övriga personer som försökte ta reda på och klara ut saken stodo maktlösa inför det mystiska fallet.

Huset blev så småningom en skräck för hela samhället. Det fanns ju också förnuftigt folk voro av den åsikten att någon person som hatade bagaren hade en underjordisk gång grävd till huset för att obemärkt kunna komma ut och in. Man tog så hä på köksgolvet men ingen gång syntes till.

Den av spöket hemsokte personen ville nu att polisen skulle anskaffa en polishund men detta rönte omedelbart motstånd från vederbörandes sida.

Men så hände något, som så att säga satte pricken över i. I köket låg omkringkastad huller om buller sängkläder, mat och tallrikar voro utströdda runt omkring golvet med nätkärl i mitten på ett stort stekfat.

Polisen i Smedjebacken vände sig nu till polisechefen i Västerås med anhöllan om att en polisman med hund ofördröjligen måtte bliva ditsänd. Jag fick då order att begiva mig dit medtagande »Nyla». Selen och linan tagas fram ånyo och så begävo vi oss ut på nya äventyr. Några timmar därefter stodo vi så vid det beryktade spökhuset som verkligtvis var en hastig blick såg ut som ett spökhus.

Nattimmarna voro komna när vi anlände och jag hade föresatt mig att så fort som möjligt lyfta på den mystiska slöja som omgav huset. De personer som hållit vakt där fingo gå var och en till sitt, så att Nyla och jag skulle få fritt spelrum.

Vi övertogo således vakt i huset och Nyla placerade jag vid dörren för att vi icke helt lömskt skulle bliva inlåsta. Denna post kunde jag med lugn anförtro henne och själv tog jag plats vid den vägg där knäckningarna hade förekommit.

Natten gick och ingenting märkvärdigt hände förrän kl. 5,30 på morgonen då det underjordiska hullret lät höra sig. På följande dag och natt förföljda lugnt, men på dagen kom det förfärliga. På ett ögonblick hade allt vad som fanns i bageriet vänts upp och ned, allt liknade förstörelsens verk. Nu blev det arbete för Nyla, vilken släpptes in i bageriet och tog där vittring omedelbart. Långe behövde hon inte arbeta förrän det stötkläret fick för mig vem som var spöket, men av en viss omständighet fick hon inte fullfölja spåret, saken var så intressant att jag ville se ett modärnt spöke i arbete lite mera. Sakerna utvecklade sig ytterligare, jag hade nu genom Nyla fått sådana anvisningar att inga misstag kunde förekomma.

Nu fortsatte vi förföljandet ytterligare ett par km, varefter jag »revir». Nu blev det fart som aldrig förr, och Nyla var strax försvunnen för våra blickar. Frågande sågo vi på varandra, skola

Nästa expedition var en morgon i maj månad 1928, då en Hedemora-chaufför kom in på polisstationen i Västerås och anmälde att han kört en person från Hedemora till Västerås. Skjutmen skulle kostat omkring 50 kr.

Framkommen till den adress, vilken uppgett av den åkande, försvann denne under förevändning att han bara skulle gå upp till en bekant ett slag.

Efter två timmars väntan anade chauffören att det var gylor i mossen och vände sig till polisen.

Jag befann mig med Nyla på polisstationen och begav mig omedelbart till den angivna platsen, där hon omedelbart sattes på spår. Hon arbetade energiskt men det torra gruset försvårade till en viss grad detta arbete. Men så bar det iväg över gården ut genom motsatta porten och ut på gatan. Denna följdes en bit och så bar det iväg in i ett liknande arbetarkvarter över denna gård och fram till en dörr. Jag öppnade dörren och gick till nästa dörr, denna öppnades och Nyla släpptes in även här.

Så gott som omedelbart kom ståndskallet. Den eftersökte grattisakern satt inkrypen i ett hörn i vindstrappan.

Han blev sedermera häktad och dömd för ett flertal bedrägeribrott.

Här finnas ju många flera fall man kunde berätta, men dessa axplock har jag endast tagit fram för att med fakta kunna bevisa vilka utomordentliga tjänster människan kan ha av sitt trognaste och intelligentaste av alla husdjur nämligen hunden.

För närvarande ligger Nyla i ro och tar igen sig. Hon har nämligen blivit lycklig moder till en kull valpar och min högsta önskan är den, att de som komma att bli ägare till dessa få samma stora trevnad och glädje av dessa, som Nyla har berett mig.

Så till sist vill jag rikta en uppmaning till alla och en var intresserade. Skaffa en schäferhund, bli medlem i S. Sch. K. och deltag i denna klubbens arbete till rasens frömma!

Västerås den 25 febr. 1929.

C. M. Mårtensson,
Polisman.

»Stegen är för kort, huss!»

Samling till lärlan i tidig morgonstund.

Prisdomareberättelse

vid Skarpnäck söndagen den 12 maj 1929.

»Litet bo jag sätta vill» som det står i den gamla goda visan har tydligen föresvävat Svenska Schäferhundklubben i deras fyra henta skyddslingar. Ty en trevligare och mera ändamålsenlig plats får man leta efter, när det gäller lämplig terräng för spårning, figurarbete med mera sådant, som hör denna sport till. Kommer därtill den trevna stugan, där man kan bänkas i gemytt hundtröjd. Och få sig både det ena och det andra. Söndagen den 12 maj var Skarpnäck åter skådeplatsen för en stor tävling, till vilken icke mindre än 22 hundar hade anmälts. Ett gott betyg åt den livaktiga klubben. Landsorten var glädjande nog väl representerad genom Norrköping, Kolbäck och Södertälje. Den goda kringelstaden dokumenterade sitt stora intresse med ej mindre än 4 st. goda hundar, framförda på ett lugnt och berömvärd sätt, vittnande om intresse och målmedvetet arbete.

Det skulle varit författaren till dessa rader önskligt att ha fått ge en mera ingående kritik av dessa synnerligen intressanta tävlingar, men utrymmeskäl hindrar tyvärr detta.

Championklass.

Här startade källarmästare Hedströms Jim ensam, denna gång förd av polisman Olsson från Göteborg, hundens förre ägare och uppfostrare. Jim är en gammal pålitlig filur, som fortfarande står på samma höga standard som då jag första gången dömdo honom i Göteborg för ca fem år sedan. Hade han icke misslyckats i spåret samt onödigtvis slarvat i platsligandet samt bevakning av figurant så hade han ej behövt se sig slagen av de tre första pristagarna i segrarklass, vilket denna gång blev fallet. En mångfald prygliga sexor statar givetvis i Jims protokoll. Herr Olssons framförande vittnade som vanligt om god rutin. 221 poäng.

Segrarklass.

Om denna klass kan med fog användas den gamla slita schablonen i omskriven form »blått hund vann». Visserligen kommo tolvhundarna varandra ganska nära i poäng, men helhetsintrycket av Morgans arbete var så pass övertygande, att det ej kan råda något tvivel om, att ej segern hamnade på rätt sida.

Som första hund i klassen startade *Harras*, ägare och förare fru D. Torén. *Harras*, som belade 2:a plats i klassen, gjorde ett utmärkt manarbete, varav transporten, överfallet, återkallandet och skottfastheten voro glänsande. Han gick spåret fullt ut, men apportionerade ej. Apportionmenten voro tyvärr ej i klass med manarbetet och sörande var det omotiverade skällandet under linforighet och fritt vid sidan. 245 poäng. 2:a pris och hederspris.

Segebras Graff, förd av ägaren herr Elbling, hade tydligen en otursdag. Spår- och saksövning misslyckades.

Jack av Åbo, förare och ägare herr A. Nord, gick ett utmärkt spår, men fick i övrigt ej de höga poäng han är van att bli belömd med. Det berodde säkerligen på avsaknad av träning på grund av herr Nords sjukdom. Prestationerna räckte emellertid till en tredje placering. 243 poäng. 3:e pris och hederspris.

Segraren *Morvyn*, som fördes av ägaren herr Hjertqvist från Norrköping, inledde programmet med ett utomordentligt flott spår. Hundens stördes under detta av två personer, som han dock ej tog minsta notis om trots sin stora skärpa. Dagens flottaste prestation. Om han bara ville ha godheten lägga om två moment, nämligen skall på kommando och tystnad under transport. Nu råkade han nämligen förväxla detta, vilket förskaffade honom hans enda nolla. I övrigt genomgående goda betyg. 247 poäng. 1:a pris, hederspris och Cristian Silova vandringspris.

Tösen av Espenöen — som vanligt friskt och käckt framförd av fröken Ruth Edholm — nådde i examen medelgoda betyg och placerade sig som fyra. Törens starkaste sida var manarbetet. (Det evigt kvinnliga förnekar sig då aldrig). Skottfastheten svagast, saksövningen var svag. 191 poäng och 4:e pris.

Öppen klass.

Här startade endast två hundar, som båda gingo upp i segrarklass.

Ett blev *Björn*, som fördes av ägaren O. Gräberg från Kolbäck. Denna hund har förhållits avsevärt sedan jag föregående år hade något dömdo honom i Västerås. Manarbetet gick bra med undantag för bevakning av figurant. Vid slagfasthet har *Björn* en liten egenhet, som han visat mig förut nämligen att ta spåret från figuranten, återkallande från figurant samt skottfasthet utmärkt. 179 poäng. 1:a pris och hederspris.

Batsie, förd av herr E. Olsson, gick ett utmärkt spår trots det slarviga

påslippet. Saksövning bra. Några stycken nollor i manarbetet oinmetgjorde en högre poängsiffra. 165 poäng och 2:a pris.

Nybjörjarklass.

Denna klass mönstrade icke mindre än 14 hundar, bland vilka dock endast fem stycken blevo godkända. Många följö naturligtvis på skottfasthet där som bekant den nya prövningsordningen föreskriver att hunden måste bita för att bli godkänd. Men det fanns ju också en och annan, vars deltagande för att bli godkänd. Men det fanns ju också en och annan, vars deltagande knappast kunde motiveras med det synbarligen klara förhållande, som låg bakom deras framförande. Nu verkade det som om ägarna hade velat taga denna taktik här inte uppmanas. Detta sagt utan att på något sätt föringa det stora intresse, som i alla fall ligger bakom.

Som första hund startade *Trygg*, förd av fru S. Österman. Hon är värd en speciell eloge för det manhäftiga sätt, på vilket hon framförde den ännu så länge rätt blånstygiga *Trygg*. I fyra moment av manarbetet plöjde hon visserligen hon några femmor och sexor, men brast totalt i skottfasthet, bevakning och återkallande. Saksövning hade han tydligen ej den ringaste uppfattning om, ej heller spårning. Alltså tre viktiga moment med höga koeficienter. Jag vill i detta sammanhang passa på att ännu en gång framhålla betydelsen av, att skottfastheten borde slå som nummer ett i manarbetet. En skyddshund, som i vår moderna och oroliga tid får bovarna på sina håll springa omkring med kulspårer bister i detta moment är betydligt redocerad till sitt värde som skyddshund.

Spaj — förd på ett lugnt och berömvärd sätt av herr Nilsson från Södertälje (en ära som han delar med övriga kolleger från samma stad) — brast i skall på kommando, bevakning av figurant, var rätt svag i skottfasthet och misslyckades med spåret trots ett mycket bra påslipp och bra utopp. *Spaj* placerade sig som fjärde pristagare med 171 poäng.

Buster, ägare källarmästare Hedström och förd av polisman Buzell, blev ej godkänd, men det var säkerligen ej något, som föraren kan lastas för, då han nämligen hade fått hunden en vecka före tävningen.

Varro, framförd av en skicklig och intresserad förare, herr Mårtensson från Norrköping, gjorde flera bra saker, främst i apportionmenten, saksövning

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vore något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhärsfoder. En lösttagbar färskinnskrage ökar trevnaden — och värmen. Pris kr. 75.50.

Militär Ekiperings A.-Bol.

och spårning. Kan skottfastheten förbättras blir säkerligen Varro en hund att räkna med.

Buck, förd av herr Löfgren från Södertälje, segrade i denna klass med genomgående goda betyg. Svagast saksövning, ståndskall för figurant samt skall på kommando. Bra hund i god föräres hand. 229 poäng. 1:a pris och hederspris.

Nero, ägare fru af Klerker förd av polisman Hedström, Stockholm, var genomgående god med undantag för spårningen, som mistlyckades. Blev trea i klassen. 184 poäng, 3:e pris och hederspris.

Ännu en **Varro**, likaledes från Södertälje, trefligt och med gott handling framförd av herr H. M. Lind, uppenbarade sig. Med mera arbete tror jag på den hunden. Liksom jag tror på herr Linds förnäga.

Tejla, herr Dahlkvist, kunde endast saksöva, hoppa och apportera. Är skoträdd och på långt när ej färdigdresserad.

Södertäljehunden **Peggy** blev tvåa i klassen med genomgående goda betyg. Spåret kanske bäst. Säkerligen en framtidshund. Framförd bra av herr Thorberg. 228 poäng, 2:a pris och hederspris.

Swery, ägare herr Hultman, likaledes från Södertälje, var en bra hund. Att bita under transporten ser fullt ut och gör ont även på bovar. Lätt att bortarbeta. Kan så även bevakning av figurant förbättras, bör det bli en »coming» hund. Blev femma i klassen med 162 poäng.

Topsy, förd av herr M. Nyström, bör träna mera.

Bella, förd av herr Tranberg, bör flitigt öva transport av figurant, skottfasthet samt spårning. Läga mera jämna betyg.

Fru Hummel framförde sin ägandes hund **Miss av Easbo**. Hunden är skoträdd, svarar ej, svag i saksövning, eljest jämn med medelgoda betyg.

Såla hund var **Larry**, bra förd av herr M. Andersson från Norrköping. Gjorde en utmärkt saksövning, var bra i appellmomenten med undantag av skall på kommando. Man arbetet rätt så bra, men brast i skottfasthet och bevakning av figurant. Men bättre lycka nästa gång.

Tävlingen var intressant och lyckad, men möjligen något väl ansträngande för hundar, förare och domare. Att klara ut 22 hundar på en dag är för mycket. Första start ägde rum klockan sju på morgonen och det hela var ej över förrän vid halv åtta-tiden. Med ett kort avbrott för den välsmakande och trevliga lunch, som fru Stohm hade dukat fram i stugan.

Till sist är det mig ett nöje att kunna konstatera schäferhundarnas märkligt höjda standard. Vi kunna glädja oss över att ha fått fram en stam av väsentligt högre kultur än för några år sedan både vad exteriören och icke minst psyket beträffar. Det material, som numera uppenbarar sig på tävlingsbanan, är betydligt mera fritt från nervositet och bitshet.

Till domare och övriga medfunktionärer framför jag mitt bästa tack för gott samarbete.
Stockholm i juni 1929.

Oscar Björklund.

»Skällande.»

Ur Z. L. V:s tidskrift »Pass Auf!»

Hunden skall på kommandoordet »Skall!» ge skall i stående, sittande, liggande och gående. Så heter det i den nya prövningsordningen. I bestämmelserna angående utförandet står vidare: Före skällandet ger föraren kommandoordet »Stanna kvar!», fortsätter 3 steg, vänder sig sedan mot sin hund och kommanderar »Skall!». Medan föraren ännu står kvar på samma plats kommanderar han antingen genom tecken eller kommandoord »Sitt!» och i anshutning därtill återigen »Skall!». Sedan kallar föraren in sin hund, går vidare utan kommandoord eller kommanderar »Fot!» och befäller sedan »Skall!». Det är nödvändigt, att hunden efter varje skall-kommando skäller ihållande, dock minst fem gånger.

Vid denna övning kommer mågen förare att ha betydande svårigheter att övervinna. Man kan inte här, liksom vid de flesta lydndsövningarna, framtvunga övningens utförande samtidigt med befällningen och på så sätt skapa en anknytningspunkt för minnet. I kommandoordet »Skall!» ligger i och för sig ingenting, som lockar hunden att skälla. Vid denna övning skall man använda våld först sedan alla andra medel försökt utan resultat. Bland de olika ursprungliga retningsmedlen för att förmå hunden att skälla, skall man så länge som möjligt undvika dem, som samtidigt föranleda hunden att angripa folk.

Man undersöker först, hur man på lättaste sätt får hunden att ge skall. Skäller han, så uppmuntrar man honom till fortsatt skällande genom tillropet »Skall!» och ger honom så någon lækkerbit.

Godbiten framkallar i de flesta fall rätt snart den önskade idéassociationen med kommandoordet »Skall!». Har hunden kommit underfund med, att han efter skällandet får en godbit, så skäller han, så snart han ser den eller anar den i förarens hand. Snart kommer han att skälla, bara handen lyftes samtidigt med kommandoordet »Skall!». Slutligen kommer han att skälla på blotta kommandoordet »Skall!». I de flesta fall kan man på detta sätt uppnå äsyftat resultat. Dock finns det även andra sätt att lyckas. Man kan t. ex. hålla fram åt hunden hans fyllda matkopp, utan att ge honom den, och kommer han då i de flesta fall att skälla. Binder man honom på något ensligt ställe och lämnar honom ensam, så kommer han att skälla eller också visa tecken till glädje, när hans förare återkommer. Liviga rödelser hos föraren föranlåta i de flesta fall hunden att ge skall. Alla sådana tillfällen skall en påhittig dressör använda, för att göra innebörden av kommandoordet »Skall!» begriplig för hunden.

En hund lär sig skällandet förhållandevis fort, om detta övas i grupper. Om några hundar skälla på befällningen »Skall!», då skälla i regel de andra också. Till en början kommer han nog att vägra, men efter några upprepningar torde hunden ha fattat innebörden av befällningen »Skall!». Senast vid början av mansdressuren finnes ännu ett tillfälle att lära nästan varje hund skällandet. Befällningen »Pass på, skall!» försätter väl varje något så när skarp hund i en viss grad av uppmetsning, och tar nu en medhjälpare och köpp och låtsas så efter föraren och hunden, så skäller den införda hunden. Man uppnår emellertid på detta sätt en icke önskvärd association, i det att hunden tror, att han på befällningen »Skall!» bör angripa någon.

Endast långsamt uppnår man samma mål därigenom att man övar ensam och då med en köpp slår sig själv på benet. Har man så äntligen dresserat hunden att ögonblickligen ge skall på kommando, övergår man till att bibringa hunden denna övning så, som prövningsordningen fordrar. Först ger man befällningen »Skall!» och när det utförts några gånger kommanderar man »Stanna kvar!», avlägsnar sig några steg och ger befällningen »Stanna kvar, skall!». På detta sätt inövar man skällande i sittande, liggande och till slut även under rörelse.

Denna övning, som av många förare tills nu ansetts som en bisak, ställer stora fordringar på förståelsen mellan hund och förare och på hundens appell, om den skall utföras riktigt i enlighet med den nya prövningsordningen, men därigenom är den också mycket värdefull. (Meiners.)

Skyddshundstävlan i Södertälje.

Tävlan med skyddshundar anordnas i Södertälje den 18 instundande augusti.

Som funktionärer vid tävlingarna komma att fungera: Domare: redaktör O. Björklund, polisman E. Stohm och överkonstapel S. A. Johansson; Suppleanter: direktör E. Skaar, direktör S. Rosengren och kriminalkommissarie A. Chroona; Ordningssman: herr A. Brandt;

Fullmäktigt: herr A. Bodin.
Anmälan till deltagande i tävlingen skola vara inkomna till klubbens expedition, Östermalmsgratan 28, Stockholm, senast den 15 augusti.

Anmälningsblanketter samt övriga upplysningar rörande tävlingen erhålles efter hänvändelse till klubbens sekreterare (ovanstående adress), tel. 71261, kl. 18—19.

Styrelsen.

Utbildning av rapporthundar i Tyska armén.

Det torde vara bekant för envar, att den tyska krigsledningen i stor utsträckning gjorde bruk av hundar under världskriget. I synnerhet användes schäferhundar, vilka till största delen gratis ställdes till arméns förtogande av för sitt land intresserade ägare. Ca 33,000 schäferhundar skickades till fronten — endast några hundrade återkommer. Man förvänar sig då icke över, att tyskarna äro tacksamma mot dessa hundar, som icke endast räddat många soldaters liv och sparat andras, utan även utfört stora arbetsprestationer.

Den tyska arméledningen förstår och uppskattar den nytta, hundarna kunna utträta i krig, varför utbildningen av krigshundar i tyska armén numera är en lika uppmärksam detalj som t. ex. radiotjänsten, telefonistjänsten etc. Det lägges därför största vikt vid deras utbildning och de befinna sig under ständig träning.

När man tar del av Oberleutnant v. Heygendorffs bok om »Der Nachrichtendienst der Infanterie» och dess kapitel om rapporthundar, är det intressant att se, att fordringarna på de tyska rapporthundarna tämligen noga överensstämna med de fordringar vår svenska prövningsordning uppställer. Appelldressuren är så gott som likartad, dock ingår i tyskarnas utbildning några moment, som icke beaktats hos oss, t. ex. kryppning. Detta moment är ju synnerligen värdefullt under krigsförhållanden, och det bör kanske så småningom upptagas även i vår prövningsordning för rapporthundar.

Då det möjligen kan intressera våra läsare att taga del av några punkter i den tyska utbildningen, har Red. satt sig i förbindelse med Oberleutnant v. Heygendorff angående rätten att i svensk översättning återgiva vissa kapitel av boken. Författaren har ställt sig mycket tillmötesgående och Red. hoppas så småningom kunna intaga dessa kapitel i tidskriften. Som prov återgives instruktionen för hur kryppning skall inläras.

Kryppning. Kommando: »Krypp».

Man vill härmed uppnå, att rapporthunden, när den på marken liggande föraren kryper framåt, ävenledes rör sig framåt kryppande, så att den erbjuder ett mindre mål.

Vid inlärandet av kryppning måste man till att börja med använda tvång. Föraren kopplar hunden, ställer sig strax framför honom och kommanderar »plats». Därpå böjer föraren sig framåt och fattar kopplet med högra handen nära nära halsbandet, under det att vänstra handen hålles en handsbredd över hundens rygg. Med

högra handen drager föraren nu, under det han kommanderar »kryp», i kopplet och går själv samtidigt långsamt bakåt. Genom denna inverkan blir hunden tvungad att röra sig framåt krypande. Om han försöker resa sig, skall föraren med vänstra handen blötsnabbt trycka ned honom till marken, så att han blir tvungad att endast röra sig framåt krypande.

Man måste särskilt iakttaga, att kopplet icke är för långt, då man annars icke kan utveckla tillräcklig kraft, när man drager hunden framåt. Vidare bör vänstra handen icke hållas för högt över hundens rygg, så att man ögonblickligen kan förhindra honom från att resa sig. Om hunden lägger sig på sidan eller på rygg, måste föraren genast försöka få honom tillbaka i önskad ställning. Gör hunden för stort motstånd och icke kan förmås röra sig framåt, när man på detta sätt drager i kopplet, användes stackel-halsband.

Vill hunden bita, ställer föraren vänstra foten på tvären framför hunden och trampar med foten på kopplet, så att detta ligger mellan klacken och skosulan. Nu drar man ryckvis i kopplet, tills karbinhaken kommit fram till skosulan. På så sätt tvingas hunden att röra sig framåt, utan att den kan stiga upp eller göra motstånd genom att bita. Därpå flyttar man vänstra foten ett halvt steg i rörelseriktningen och börjar åter med att rycka i kopplet. Så snart hunden rör sig i önskad riktning, släpper man genast efter på kopplet och uppmanar honom med »så är bra».

Om hunden icke mer gör motstånd, släpper föraren efter på kopplet, och gör endast ryckartade rörelser med det utan att draga det åt sig. Ha dessa rörelser ingen inverkan på hunden, återgår man genast till hårt tvång, tills hunden definitivt uppgivit sitt motstånd. Man får inte glömma att uppmanar hunden vid hans alla minsta rörelse framåt. Detta sker bäst genom att man samtidigt använder den hand, som hålles över hundens rygg, till att klappa honom med. Har hunden på detta sätt lärt sig att vid en ryckartad rörelse i kopplet krypa framåt, håller man icke längre kopplet under foten, utan löst i handen och använder under det man själv samtidigt rör sig bakåt, endast kommandoordet »kryp».

Slutligen kopplar man loss hunden och använder endast den egna rörelsen bakåt och en ryckartad handrörelse. Så småningom slutar man även med denna inverkan, tills man bara behöver använda kommandoordet »kryp». Har hunden sålunda lärt sig krypa, lägger föraren sig på marken, låter hunden lägga sig bredvid, kopplar upp den och försöker att på så sätt krypa framåt med honom. Man håller då kort koppel med högra handen, medan man håller den vänstra över hundens rygg. Föraren gör först med högra handen de vanliga ryckartade rörelserna, medan han kommanderar »kryp».

Vänstra handen hindrar hunden från att stiga upp och klappar honom samtidigt, om han kryper, som han blivit befalld. När hunden har lärt sig att krypa i koppel bredvid föraren, kan man senare koppla honom lös och endast viskande använda kommandoordet »kryp».

Då övningar i krypning anstränga hundarna mycket, får man endast låta dem utföra sådana 2—3 gånger dagligen.

Medlemsmärken.

Klubbens nya medlemsmärken kunna erhållas hos kassaförvaltaren till ett pris av kr. 2.50 per styck.

De nya trevliga märkena anlände strax före skyddshundtävlingen den 12 maj och vid klubbafonen samma dag såldes omedelbart ett stort antal av dem.

Samtliga klubbmedlemmar uppmanas att skaffa sig märket — sammanhållningens och det gemensamma intressets märke.

Klubbens höstutställning.

Klubbens sedvanliga höstutställning kommer att äga rum den 12 och 13 instundande oktober. Som domare kommer att fungera en av ryttmästare von Stephanitz rekommenderad tysk domare, nämligen herr Louis Bodenstab från Hamburg.

Närmare bestämmelser samt anmälningssblanketter komma senare att tillställas samtliga klubbmedlemmar.

Styrelsen.

Champ.

Rudi von Osterweddingen.

S. K. K. S. 199 B.B. till avelstjänst för lämpliga tikar. Inneporterad. Av Tysklands bästa blod. Ia pr. segr.-kl., Ia pr. bruksh.-kl. och championat S. K. K. S. 1929. — Närmare med poliskommisarie Oscar Amundson, Polshuset, Stockholms. Tel. Kungsh. 33630.

Meddelande till klubbens medlemmar.

Den gamla samlingsplatsen för klubbens medlemmar — sportstugan vid Skarpnäck — disponeras icke längre av klubben. Styrelsen har nämligen erhållit anmodan, att därest klubben fortfarande önskar disponera ifrågakvarnens område på samma sätt som hittills, kunde detta medgivna mening var alltför högt beräknad, vadan användet icke kunde gottas.

Många av klubbens medlemmar hava under de senare åren flitigt begagnat sig av de möjligheter till träning av hundarna, som ordnades omkring sportstugan erböjda, och stämningen har alltid varit den allra bästa vid sådana tillfällen. Förlusten av denna samlingsplats kommer därför säkerligen som en mindre angenäm överraskning, särskilt för de klubbmedlemmar, som på söndagarna brukat träffas »vid stugan».

Styrelsen har omedelbart vidtagit åtgärder för ordnandet av annan lämplig plats för träningsarbete och tävlingar. Efter framställning till chefen för Östra arméfördelningen har klubben erhållit tillstånd att för nyssnämnda ändamål disponera nödiga områden i trakten av Järva skjutbanor. All vid Skarpnäck förut befinnlig material m. m. är transporterad dit. Vad som bör förvaras under läs finnes tillgängligt för klubbens medlemmar efter hävande till skjutbaneunderofficeren fanjunkare A. A. Nilsson, vilken med prisvärd beredvillighet tillmötesgått klubbens önskemål i olika avseenden för underlättande av anordningarna i detta sammanhang. — Terrängen i närheten av skjutbanorna erbjuder de allra bästa möjligheter till olika slag av träning, icke minst spårarbete. Styrelsen hoppas också, att denna nya samlingsplats kommer att bli minst lika livligt besökt som »stugan».

För att bereda intresserade klubbmedlemmar tillfälle att närmare orientera sig på ort och ställe har styrelsen tänkt anordna en enkel invigning av den nya »samlingsplatsen» söndagen den 11 instundande augusti. Samling kl. 10. Efter en allmän orientering rörande terrängförhållanden samlas samtliga till ett »gemensamt smörgälsbord» (medhvarva smörgäsar m. m.). Sill och potatis o. s. v. tillhandahålls på platsen. Styrelsen förväntar allmän anslutning vid detta tillfälle.

Kommunikationer:

med tåg från Centralstationen (Stockholm—Uppsala) till Ulriksdals station, därifrån 8 à 10 min. vacker promenadväg till skjutbaneunderofficerens bostad;

med buss från Norra Bantorget (Enköpingsvägen), avstigning

vid avtagningsvägen till Järva skjutbanor, därifrån 10 min. väg till samlingsplatsen;

med buss från Odenplan, avstigning vid Neder-Järva, 10 à 15 min. väg;

med bil direkt till samlingsplatsen.

Styrelsen.

Prisdomareberättelse

över höstkursens avslutningstävling vid Skarpnäck d. 7 juni 1929.

I avslutningstävlingen deltog 6 hundar, varav 3 genomgick hela programmet, medan de tre andra provades endast i appell. Värdet var icke det bästa, ty det regnade så gott som hela tiden på tävlingsdagen. Delvis till följd därav blevo resultatet icke så goda, som man kunnat önska. Tävlningen fullföljdes dock med ett gott humör, icke minst av de tre kvinnliga förarna. Efter tävlingen hade kursledaren Hedenström i stugan anordnat en liten kaffefest, och stämningen var, trots värdet, den allra bästa. Hedenström framförde ett tack till de tävlande för att de fullföljt kursen. När hönfären anträdtes var det sena kvällen.

Innan jag ingår på kritik av de enskilda hundarna, skulle jag vilja säga några ord om spårningen. Litet mera korrekt med ett förarnas sida vore här önskvärd. Det verkade nästan, med ett par undantag när, som om de lite riktigt visste huru de skulle bära sig åt för att få hunden att taga upp spåret. En så viktig sak som spårning måste övas mera.

Fix, ägare och förare ing. A. Berström, visade ej något som helst intresse för spåret. Sakstövningen var bättre, men söket verkade slött. Appellen genomgick bäst med jämna betyg. I synnerhet hopen voro förskräckta. Manarbetet inledde Fix med en stövning, som våra bopphundar kunna avundsa. Ställdes Fix för nära figuranten. Vid överfall bet han mest i honon, bra, men gick något först en civil person, som var i hans väg. Sändskall effektivt, men icke vackert. Vid ställande av flyende figurant, skadefäst och bevakning bet han hänsynslöst utan att släppa. Detta måste bortarbetas. Vid skutfästhet bet han ej så skuten smälld, men strax efter började bitandet på nytt. När Fix får lära sig att gå bita i tid och ord, blir han säkert en hund att räkna med vid kommande tävlingar. Placerade sig som andra hund i skyddshundsklassen med 100 poäng.

Roy, ägare och förare fröken Rolf, fick, eftersom han utbildas till rapporthund, gå personspår, vilket han gjorde bra, om man undantager litet stövning mot slutet. Trots att sakstövning ej ingår i rapporthundstövning, utövade Roy dagens bästa stövning. Om man undantager platsgivning, var appellarbetet förskräckligt. Placerade sig, av samtliga tävlande, som bästa appellhund, med 110 poäng.

I disse to Klasser for unge Hunde fandtes vistnok adskillige gode Dyr. Men Vejret var som nævnt meget uheldigt og Opholdet paa Pladsen derfor saa ubehageligt, at man ikke kunde faa Hundene saa grundigt at se, som man gerne vilde. De fremførtes jo ogsaa i de forskellige Dommer-Ringe samtidig, saa man maatte træffe sit Valg og særlig se de Afdelinger, som interesserede mest, og jeg holdt mig da særlig til Hundene i Aldersklassen.

Et Forhold, som jeg fandt meget uheldigt, var, at Forerne bar Hundenes Katalog Nr. paa et Armbånd paa venstre Arm i Stedet for som hos os hæftet paa Brystet eller i Hatten. Da Forerne gik med venstre Side mod Dommeren, højre mod Publikum, kunde kun Dommeren aflæse Nummeret, det var rent undtagelsesvis, at de besøgende, som jo stod udenfor Ringen, kunde have Held til at aflæse et Nr. og følge i Kataloget, hvad det var for en Hund, der førtes forbi. Dette Forhold forringede Udbyttet for de besøgende og var beklageligt for hvem, der var rejst en lang Vej for at faa noget at se og faa det bedst mulige Udbytte af Udstillingen. For at lette os dette blev der absolut intet gjort. Mærkeligt, at SV's medlemmer finder sig i et saa uheldigt Forhold. Tyskerne er dog ellers i mange Maader praktiske Folk.

(Forts. i næste hæfte.)

KENNELNOTISER.

Ketty, 592 C.C., ågare lagfører C. H. Karlsson, Stockholm, parades den 28 februart med Leipt av Bali, 580 C.C., ågare styckjunkare A. Hallin, Stockholm; fødte den 4 maj åtta valpar (3+5).

Curry, 423 A.A., ågare järnhandlaren K. Olsson, Västerås, parades den 26 april med Leipt av Bali, 580 C.C., ågare styckjunkare A. Hallin, Stockholm; fødte den 28 juni åtta valpar (1+7).

Sassa av Barsäter, 351 T, åg. fru Dagny Torén, Stockholm, parades 21-23 april med Rudi von Osterweddingen, 199 B.B., åg. poliskommisarie Oscar Amundsson, Stockholm; fødte den 24 juni 7 valpar (4+3).

Tjappo, 417 A.A., ågare herr A. Brandt, Stockholm, har avlidit på grund av ihre sjukdom.

Sikerhens Daisy, 544 Y, ågare herr Henry Elbling, Stockholm, har avlidit på grund av sjukdom.

Tully av Orléans, 374 B.B., ågare herr A. E. Edström, Stockholm, fødte den 16 maj 3 valpar (2+1) efter Robin, 850 C.C., ågare polisman E. A. Bergström, Stockholm.

Udställningar

ha under våren hållits lite varstans i riket. S.K.K. avhöll utställning i Malmö 4-5 maj, där som domare för schäferhunder tjänstgjorde P. Elgner. Till denna utställning voro ca 25 schäferhunder anmälda, prislistan fick följande utseende:

Hundar: Gøj av Åslög, åg. målarmästare E. Heimer, Kulladal, 1:a pris, Lord, åg. direktör E. Fredholm, 2:a pris, Defender of Picardy, åg. handlande J. Holmgren, Tågarp, 3:e pris, Pluto av Falsterbo, åg. kontorist Nils Dahl, Göteborg, 4:e pris.

Tikar: Hedens Zitas, åg. fru Wiveka Berg von Lunde, Axelvold, 1:a pris, Danir, åg. målarmästare E. Heimer, Kulladal, 2:a pris, Zanna, åg. lämburkare G. Jönsson, Tågarp, 3:e pris, Lorry av Lyckebo, åg. verkstämsare G. A. Hansen, Malmö, 4:e pris.

Sällskapshundklubben har i slutet av april hållit utställning i Hålsjöberg med följande resultat för schäferhunder (37 schäferhunder anmälda):

Hundar: Defender of Picardy, åg. handlande J. Holmgren, Tågarp, 1:a pris o. hederspris, Bill, åg. Karl J. Svensson, Nyvång, 2:a pris o. hederspris, Eklidens Sultan, åg. polisman Olof Länkvist, Båå, 3:e pris o. hederspris, Bobby av Raubo, åg. herr G. Sjödahl, Hålsjöberg, 4:e pris o. hederspris.

Tikar: Susen du Svarta av Raubo, åg. herr Hugo Carlberg, Landskrona, 1:a pris o. hederspris, Bella åg. chaufför Tage Bengtsson, Hålsjöberg, 2:a pris o. hederspris.

Vid S.K.K.'s utställning i Stockholm den 1-2 juni räknades ca 600 deltagande hundar, därav 37 schäfer. Prislista som följer:

Hundar: Bill, åg. byggnadsare Oskar Skarne, Lidingö, 2:a u. kl., 2:a ö. kl.; El Lobo Negro, åg. kanslisten C. Nissen, Sällsö-Strölingen, 1:a u. kl., 1:a ö. kl., 2:a segr. kl.; Ruff, åg. fröken S. V. Eriksson, Stockholm, 2:a u. kl., 2:a ö. kl.; Ajax von Marsdenhof, åg. fru Margit Bergwall, Drottningholm, 1:a u. kl., 1:a ö. kl.; Segerbos Hasso, åg. herr Torsten Eriksson, Appelviken, 1:a u. kl., 1:a ö. kl.; Karan, åg. köpman Gösta E. Ljungberg, Hålsjö, 1:a ö. kl.; Roy II, åg. herr prokurist John D. Eriksson, Kopparsberg, 1:a ö. kl.; Segerbos Buck, åg. herr prokurist John D. Eriksson, Kopparsberg, 1:a ö. kl.; Segerbos Graf, åg. herr Henry Elbling, Stockholm, 1:a ö. kl.; Graf, åg. handlaren Axel Hellgren, Stockholm, 2:a Stockholm, 2:a ö. kl.; Graf, åg. handlaren Axel Hellgren, Stockholm, 2:a Stockholm, 2:a ö. kl.; Robin, åg. polisman E. A. Bergström, Stockholm, 1:a ö. kl., 3:e bruksh. kl.; Leipt av Bali, åg. styckjunkare Alfr. Hallin, Stockholm, 2:a bruksh. kl., 3:e segr. kl.; Rudi von Osterweddingen, åg. poliskommisarie Oscar Amundsson, 1:a bruksh. kl., 1:a segr. kl.

Tikar: Segerbos Peggy, åg. herr Herman Gråås, Stockholm, 2:a u. kl., 2:a ö. kl.; Segerbos Yalla, åg. herr Ivar E. Ohman, Huddinge, 1:a ö. kl.; Sjukan, åg. herr Ernst Johansson, Stockholm, 2:a u. kl., 2:a ö. kl.; Betzie, åg. herr E. Ohlsson, Stureby, 1:a ö. kl., 2:a bruksh. kl.; Hella (av Tros), åg. filialchef Georg Mohlander, Österund, 2:a ö. kl.; Molly, åg. herr John Persson, Stockholm, 2:a ö. kl.; Robin, åg. Österund, 2:a ö. kl.; Hella (av Tros), åg. filialchef Georg Mohlander, Österund, 2:a ö. kl.; Molly, åg. herr John Persson, Stockholm, 2:a ö. kl.; Negra, åg. herr C. A. Brohlin, Örvy, 2:a ö. kl.; Raja, åg. fotograf Uno Friberg, Stockholm, 2:a ö. kl., 3:e bruksh. kl.; Sankta Nella, åg. fotograf Uno Friberg, Stockholm, 2:a ö. kl., 3:e bruksh. kl.

fröken Julia Andersson, Stockholm, 1:a ö. kl., 4:e segr. kl.; Segerbos Zenta, åg. musikör O. Wilbertz, Stockholm, 1:a ö. kl., 2:a segr. kl.; Spana, åg. polisman W. Alm, Enköping, 2:a ö. kl.; Topsy, åg. expeditionsförstare Martin Nyström, Stockholm, 1:a ö. kl., 3:e segr. kl.; Troja, åg. köpman Eric Dahlberg, Västerås, 2:a ö. kl.; Tiva, åg. fru Anna Lydner, Stockholm, 2:a ö. kl.; Glory av Espenoon, åg. polisman Oscar Aronsson, Sundbyberg, 1:a bruksh. kl., 1:a segr. kl.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE

består av följande personer: Ordförande: direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, tel. 17330. Vice ordförande och kassör: styckjunkare A. Hallin, Kungl. Svea artillerireg. Sekreterare: herr Arthur Bodin, Östernalsgatan 28, tel. 71261. Övriga ledamöter: fru Dagny Torén, Uggelväsgatan 9, professor G. Forsell, Kungl. Veterinärhögskolan, och polisman C. A. Hedström, Linnégatan 48 B. Suppleanter: handlande Axel Hellgren, Skånegatan 87, herr Torsten Herrlin, Söderborgsgatan 5 A (klubbmästare), herr A. Brandt, Boplagsgatan 12 samt målarmästare Carl Nygren, Södertälje.

KLUBBENS ADRESS
är Östernalsgatan 28, Stockholm.

SEKRETERAREN
träffas pr. tel. 71261 sålart 8.30-6.30 e.m. och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr. post.

AVELSRÅDET
består av direktör E. Skaar, fru D. Torén och polisman C. A. Hedström.

POSTGIROKONTO.
Klubbens postgironkonto har nummer 8187. De medlemmar, som önska erlagga års- eller andra avgifter, kunna lämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR.
Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEMLEMSAVGIFT OCH INTRÄDE.
Årsavgiften är kr. 5:—. Ansökan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

VACKRA SCHÄFERVALPAR

födda den 28 juni 1929 efter Leipt av Bali, 580 C.C., u. Carry, 423 A.A., till salu.

Järnhandlare **KARL OLSSON**
Jakobsberg 1, Västerås, tel. 301.

P. A. OLSSONS BOKTR., STYLV 1929

»Familjens Skoaffär»

Allt vad till skobranschen hörer
finnes till facilt pris hos oss.
Förnämsta firma i landet för **Ridstövlar och Sportskor.**

P. A. STRÖM & Co.
HUMLEGÅRDSGATAN 10

ESTER DOMINICUS KONDITORI - BAGERI

29 SKEPPAREGATAN 29

TELEFON 70976

Rekommenderar sin specialtillverkning av:
Gott Kaffebröd, Wienerbröd, Bakelser och Tårter.

»Spratts» hundbröd

för större och mindre hundar,
ävens speciellt valpfoder.

Tingers hundbröd

svensk tillverkning av prima kvalitet
till billigare pris.

A.B. GEORG A. BASTMAN
H. M. Kungälvens Hovleverantör
Nybergsgatan 1, STOCKHOLM

Gymna tidskriftens annonsörer!